

dre selskaber vil det formentlig ofte forekomme, at det anses for unødvendigt for aktietegneren at dokumentere sin ret på en bestemt måde.

Mangelen på lovbestemmelser på dette felt vides ikke at have voldt vanskeligheder i praksis. I § 31 foreslås alligevel en bestemmelse om, at hver aktionær skal have ret til for hver aktie at få udfærdiget et bevis af selskabet, som angiver, hvor mange beviser som kræves for tegning af nye aktier (tegningsretsbevis) eller for at få nye aktier ved fondsaktieemission (delbevis). Har generalforsamlingen besluttet, at der skal bruges kuponer — være sig særlige kuponer eller almindelige udbyttekuponer, jfr. bemærkningerne til § 24, stk. 2 — ved udøvelse af fortrinsretten, kommer reglen ikke til anvendelse; og udfærdiger selskabet på eget initiativ tegningsretsbevis, har aktionæren fået netop det bevis af selskabet, som bestemmelsen giver ham krav på, og der bliver ikke plads for noget særskilt bevis udover dette.

De finske og svenske forslag til § 31 og til dels betænkningen 1969 adskiller sig fra forslaget, der svarer til den norske betænkning. Betænkningen 1969 bestemte, at aktiebrevet skal forevises og gives påtegning, når aktionæren får emissionsbevis, eller når han tegner aktie, uden at emissionsbeviset bliver brugt. Tanken var at skabe garanti for, at tegningsretten bliver udøvet af rette person. Efter de finske og svenske forslag skal disse regler for øvrigt ikke gælde, når selskabet ved bestemmelse i vedtægterne har indført certifikatsystemet. I så fald skal tegningsretsbevis altid tilstilles aktionærene på grundlag af aktiebogens udvisende. Certifikatsystemet er forklaret i bemærkningerne til § 21. Fra norsk side mente man ikke, at der var grund til nogen lovregulering af disse spørgsmål, og i Danmark henstilledes fra bankernes side, at man ikke greb ind i den praksis, der allerede i dag fungerer uden at vides at have givet anledning til problemer. Man har derfor indskrænket sig til en kort regel, og i øvrigt overladt spørgsmålets nærmere afgørelse til praksis. Det bemærkes, at den i forhold til betænkningen 1969 ændrede affattelse af § 31 tillige har motiveret affattelsen af forslagens § 21, stk. 5, og § 24, stk. 2 og 4.

Til § 32.

(AL 1930 § 19, udkast 1964 § 19 og bemærkninger hertil s. 95-97).

Hovedbestemmelserne om, hvad beslutningen om en kapitalforhøjelse skal indeholde, er optaget i forslagens § 32, der erstatter AL 1930 § 19, men afviger fra denne ikke alene i opbygning, men også indholdsmæssigt.

Stk. 1 og 2. Bestemmelserne i § 32 begrænses ud-

trykkelig til alene at gælde kapitalforhøjelse ved tegning af nye aktier, idet de tilsvarende bestemmelser om kapitalforhøjelse ved udstedelse af fondsaktier er samlet i §§ 39-40.

Efter forslaget skærpes kravene til indholdet af beslutningen om en kapitalforhøjelse. De i § 32, stk. 1, nr. 1-3 og 7-8, samt stk. 2 optagne forskrifter er indholdsmæssigt overensstemmende med bestemmelserne i AL 1930 § 19, litra a-f. Derimod er bestemmelserne i stk. 1, nr. 4-6 og 9, nye i forhold til 1930-loven, idet det efter AL 1930 § 20 er overladt til bestyrelsen i tegningslisten at træffe bestemmelse om de her omhandlede forhold ved aktietegningen.

Motiveringen for denne begrænsning af bestyrelsens hidtidige kompetence er, at de i disse numre omhandlede forhold i princippet må antages at være lige så betydningsfulde for aktionærene som de øvrige i paragraffen nævnte, og at det derfor bør være aktionærene, som på generalforsamlingen træffer beslutning om dem alle. Lovteknisk er det iøvrigt en fordel, at kravene til indholdet af generalforsamlingsbeslutningen og tegningslisten er sammenfaldende, idet man herefter kan undvære den hidtidige oprensning af forhold, hvorom der skal gives oplysning i tegningslisten, ligesom der kan åbnes mulighed for at lade generalforsamlingsprotokollatet tjene direkte som tegningsliste, jfr. forslagens § 34, stk. 1 og 2.

Systematisk er bestemmelserne iøvrigt opdelt således, at forslaget i § 32, stk. 1, nr. 1-9, har opregnet de oplysninger vedrørende de nye aktier, som skal være det obligatoriske mindsteindhold af enhver beslutning om kapitalforhøjelse, og i stk. 2 anført de yderligere oplysninger, beslutningen eventuelt skal indeholde, nemlig for så vidt der for de nye aktier skal gælde omsættelighedsbegrænsninger eller indløsningspligt.

Stk. 3. Bestemmelsen regulerer det hidtil ulovbestemte spørgsmål om, fra hvilket tidspunkt en kapitalforhøjelse skal anses for gennemført i den forstand, at aktietegneren kan udøve sine rettigheder som aktionær i selskabet. Der gives en fravigelig regel, hvorefter de nye aktier giver ret til udbytte og andre rettigheder i selskabet fra tidspunktet for kapitalforhøjelsens registrering. Generalforsamlingsbeslutningen kan gøre afvigelse herfra både ved at udskyde og ved at fremrykke dette tidspunkt — f. eks. er bestemmelsen ikke til hinder for at tillægge de nye aktionærer andel i udbytte for det forløbne regnskabsår — men reglen i stk. 3, sidste punktum, begrænser udtrykkelig generalforsamlingens ret til at udskyde tidspunktet, idet aktionærrettighederne skal indtræde senest et år efter kapitalforhøjelsens registrering.